

[Jytte Andersen]

arbejdsministeriet, at der var et paradoksproblem, idet der var 5.455 arbejdspladser, der ikke kunne blive besat. Det skal altså ses i sammenhæng med, at der er over 700.000 ledige, der går igennem arbejdsformidlingssystemet. Der er vores konklusion den, at det i hvert fald ikke er et problem af en størrelsesorden, der skal ændre hele vores arbejdsmarkeds- og uddannelsespolitik.

Vi tager derimod stilling til fremtiden. Vi vil godt diskutere det, for det er klart, der kommer paradoksproblemer. Hvis regeringen viderefører sin arbejdsmarkedspolitik og sin uddannelsespolitik, som vi har set den de sidste 3 år, kommer der et problem, og så er det klart, at vi vil diskutere det.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg minder om betydningen af den røde farve.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg vil gerne spørge arbejdsministeren om det, vi netop har hørt: overvejer man virkelig i regeringen at tvinge folk til at være A-kasseforsikrede, hvis de ikke vil være det? Overvejer man virkelig at bryde det frihedsprincip, som altid har været bærende på arbejdsmarkedet? Det synes jeg er vigtigt at få et klart svar på her i dag.

Så vil jeg sige, at jeg tror, det vil være meget få, der for eftertiden vil betegne den tale, vi hørte fra fru Lone Dybkjærs side, som den mest socialt engagerede og varmhjertede tale, der har været holdt fra det radikale venstreside. Jeg synes, det var en skuffende tale.

Fru Lone Dybkjær sagde, at det jo efterhånden er blevet nærmest en grammofonplade, et fast punkt, at socialdemokraterne taler om de lediges sociale vilkår. Men hvorfor er det det? Det er ikke, fordi vi vil spille folketingets tid eller genere fru Lone Dybkjærs forhandlinger med regeringen om pækepakke, og hvad ved jeg. Det er jo kun, fordi de arbejdsløse og efterlønsmodtagernes sociale forhold er blevet meget alvorligt forringet. De er blevet forringet indtil dato med 16 pct. Regeringen siger 14 pct., men det rigtige tal er 16 pct., men lad os ikke strides om det. De vil frem til oktober 1987 – uden pækepakke – være blevet forringet med over 20 pct. Det kan vi da ikke acceptere i betragt-

ning af, at mange andre grupper har fået deres i forvejen gode levestandard yderligere sat i vejret. Derfor synes jeg, fru Lone Dybkjær i stedet for skulle diskutere med os andre: hvad kan vi vise af retfærdighed over for efterlønsmodtagerne og de arbejdsløse?

Endelig synes jeg, man i denne debat tager meget let på de langtidsarbejdsløses forhold. Vi fik at vide for et år siden, at den største uddannelsesreform nogen sinde var den reform med uddannelsesstilbud til de langtidsledige. Nu ved vi i dag, at den er blevet en total fiasko. En total fiasko.

Så er der to mulige teorier. Den ene er hr. Bo Kristensens teori, nemlig at de ledige ikke gider at uddanne sig. Så er der den anden teori – og det er min teori eller vores teori – om, at der ikke er egnede uddannelsesstilbud til de langtidsledige, der passer til de voksne ufaglærte kvinders situation.

Da fru Lone Dybkjær er den, der stærkest er gået ind for at lave denne ordning for de langtidsledige, må det vel også være rimeligt, at vi i dag får ikke blot et svar på konstateringen af, at det er en fiasko, men også forklaringen på, at det er blevet så total en fiasko.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Til fru Jytte Andersen skal jeg sige, at det nu ikke var de tal, fru Jytte Andersen her tog frem, som jeg refererede til. Det var andre tal. Det ved fru Jytte Andersen også udmærket.

Det, jeg sagde, var, at man kunne tage udgangspunkt i, hvad man ville med disse statistikker, og at det ville være mere rimeligt at se på tendenserne i kurveforløbene. De var opadgående indtil 1984, og nu er de altså for nedadgående. Det er det, jeg synes er det vigtige.

Vi ved ikke, hvor de langtidsledige er blevet af, men der er vel ikke noget, der direkte tyder på, at de er presset ud i det sociale system i øjeblikket, al den stund vi også ved, at der er sket en nedgang i nogle af de mere permanente grupper i det sociale system. Men det er da klart, at vi må undersøge det.

Så vil jeg sige, at der er et paradoksproblem. Om det er 5.000, eller hvor stort tallet er, ved jeg ikke, men der er mange steder på arbejdsmarkedet, hvor man ikke kan få en